

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosk,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždu łobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyšćinje a je tam ja šćiwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

1. njedžela po łsjoch kralach.

1. Móš. 28, 10—17.

My stajemy nětko w epifaniskim čašku. Epifanias rěka šjewjenje. W tutym čašku zyrkwineho lěta chze so nam tón Anješ šjewić w šwojej bóšćej krašnosći a majestosći, so bychmy so w našćej wěrje do njeho jako do Božeho Šyna pokynili. Tehodla powjeda so nam w šćenju džěńšnišćeje njedžele, kať je Jezus jako 12 lět stary hólz přeni křóć w šwojim semiskim žiwjenju pónať, so je Bóh w njebjěbach jeho Wótz. „Njewěstaj wój, so ja być mam w tym, šćtož mojeho Wótza je?“

Tež w našćim tekšće šjewi so krašnosć teho Anjěša a džiwne wašćnje. Jakub čžěka se staršišćeho doma do Mesopotamiskeje. Duž widzi wón wo šnje rěbjeł, kiž wot semje hać do njebjěš dokaha, na kotrymž Boži jandželjo horje a dele kaza. Wón šłysći krašne šlubjenje. Bóh šłubi jemu, so chze jemu šćit a kryw być w zusbje a jeho šašo domoj domješć. Móže so Boža krašnosć jašnišćo šjewić? Jakub běšće tola wulki hrěšćnik, kiž běšće so pšchěrěšćil pšchecziwo šwojemu naně a bratrej a šwojatemu Bohu. A tola šjewi so jemu Bóh! O kať wulki a krašny, hnadny a šmilny je našć Bóh!

Šćtož je Jakub wo šnje widzil, to šhonimy my kšchesczišćenjo woprawdže.

1. Tež my šmy w zusbje.
2. Tež nam je Bóh šćajnje blisko.
3. Tež nam je Bóh krašne šlubjenje dať.

1. Jakub běšće šwojeho šćědžiweho nana woběhať, šwojeho bratra Esaua šjebať a jemu žohnowanje přěńšćeho naroda kradnyť. Jeho macž Rebeka běšće jemu pšći tym pomhala, ale wón šam měšće tola najwjetšći hrěch. Jeho šjebanje jemu žaneho žohnowanja njepšćinješe: šmjercž hrošy jemu wot ruki bratra. Wón dyrbi křwatnje šćradžu čžěnyć. Tak namakamy jeho w našćim tekšće. Běšći puczuje wón, křudy, žyle šam, čžěmnemu njewěšćemu pšćichodej napschecziwo, k pšćiwušćym, kotrychž wón njewěšće, kotřiz běchu pohanj. Daloti a wobčžěny je jeho pucž, horzo pali šłonzo na njeho, šćachoty wobdawaju jeho. Šćudne myšće hnuja jeho wutrobu. Wón je šebi wěšće prajil: ja šym šam wina na mojim hubjenšćwje. Šćak derje mějach so domach pola nana a macžerje! A nětko! Šćto budže so mnu? Wohladam ja hdy luběju staršćejju šašo? Pšći tajkich myšćach křowa so šłonzo. Móž jeho pšćekřwata, nihdže njeje žana hospoda, w kotřejž by wón pšćenozomacž mohł. Duž lehnje so na twjerdu semju a položi kamjeń pod šwoju hłowu a wušćnje na měšće.

Jakub w zusbje — njeje to wobraš našćeho žiwjenja? Tež my šmy podružnižy a zusbnižy tu na sem. Šćapocžatť tuteho noweho lěta je wšćať našć tať móžnje šašo na to dopomnik. My nimamy tu žane wobšćajne měšćo, ale to pšćichodne pytamy. My šmy tu w zusbje. To mohło hinať być. Jako Bóh přěńšćejju čžłowjekow šćwori a jeju do paradisa šćadži, běšćtaj domach, wobkřadžomášćtaj šć Bohom kať džěćzi se šwojim nanom. Ale ach, hrěch je jeju a

naš wschitkich wot Boha dźělil a nětko je naša duscha tak njeměrna a njesbožowna. So šmy Bože kasnje pschepstupil, so nješmy Božemu słowu posłuchali, to čyščiczi naše šwědomnje. A niz jenož to. S hrěchom je nusa a hubjenstwo, srudoba a njesbože, starosc a bolosc, khorosc a šmjercz do šwěta pschischla. Kaž wjele tutych srudnych płodow hrěcha dyrbi kóždy čłowjek w šwojim žiwjenju woptać! Hdže je nětko, kotrehož wutroba njeby ženje wot staroscow wobčežena byla, kotrehož woczy njebyšchtej ženje hórke byly płakalej, kiz njeby nicžo šacžował wot boloscow a khoroscow! A to najžalošniše! My dyrbimy šebi prajic, so šmy šami na šwojim hubjenstwie wina, so šmy šebi se šwojimi myšlemi, słowami a skutkami msdu hrěcha, šmjercz, šaslužili. A šhto budže s nami po šmjerczi? To je to praschenje, kotrež nam žaneho mēra a wotpocžinka njewostaji. Žako jelen jachli po šymnej wodže, tak šdychuje naša duscha k Bohu. My šmy bójšeho rodu. Našcha duscha je njeměrna, doniz njewotpocžuje w Bohu. Ale pschindžemy po šmjerczi k Bohu, do domišny dusche horkach w šwětle, abo wostanjemy wěčnje wot Boha dźěleni, wěčnje w zusbje, to je we wěčnym šatamanstwie?

2. Šakub spi. Duž dawa Bóh jemu dživne widjenje widžic. Šemu šo džiye, so rěbjel steji na šemi, kotryž se šwojim kónzom došaha do njebeš. Wón widži Božich jandželjow na nim horje a dele kasyč. A horkach steji tón Šnješ. Šakub widži jeho pscheczelniwe wobliczo a šlyšči jeho hnadne słowa: „ja šym s tobu a čžu cze šwarnowacž, hdžež ty pocžehnjesh.“ Šajki šłódku troscht je tutón šon ša jeho srudnu wutrobu! Nětk wě wón: ja nješym ženje šam, tón Bóh mojich Wótžow je štajnje mi bliško.

Šchož je Šakub jenož wo šnje widžil, to je šo ša naš šchescžijanow wopravdže dopjelnilo. My mamy rěbjel, kiz naš s Bohom šjednocža. Bóh šam je jón twaril w šwjatej Božej nozy, jako wón šwojeho jenicžkeho narodženeho šyna do šwěta pošla. Šesuf Šhryštuf je naš rěbjel do njebeš. Wón je s njebeš na našču šemju pschischol, so by naš hrěšny dolh šaplacžil, so by naše hrěchi šanicžil, so by naš s Bohom wujednal. Wón je šam prajil: „Ša šym tón pucž, ta wěrnosc a to žiwjenje, ništo njepšchindže k Wótžej, šhiba psches mje.“ Šches Šesufa možemy potajim k Bohu do njebeš pschincž, hdž jenož do njebeš, šo na njebeš špuschžamy a ša nim šlědžimy. Šajki troscht ša naš! Nětk njetrjebamy wjazy wot Boha dźěleni byč, ně, to najhlubše žadanje našeje dusche može šo špokojic. Šesuf je pschischol, hrěšnikow šbóžnych čžinicž.

A tež nam płaczi: „Ša šym s tobu a čžu cze šwarnowacž, hdžež pocžehnjesh.“ Šesuf je k wučobnikam prajil: „Ša šym pola waš wschitke dny hacž do škóncženja šwěta.“ Wón je nam bliško, hdžežtuli my šmy. A wón je něhdy šam w zusbje tuteje šemje pschepšwał, je hubjenstwo tuteho šwěta šesnal, je najžalošniše boloscže, najhórcžu šmjercž čžerpil. Wón wě, kaš je nam wošolo wutroby, wón wě, šhto potrebamy, wón šnaje našču šlaboscž. Wón može nam tehodla wschitko dacž, šchož je nam nušne. Wón pomha nam wojowacž pschecžiwu hrěcham a šym žadosčžam, wón nješe s nami šchiz, kotryž Bóh nam napošža, wón troschtuje naš we wschey srudobje. A hdž junu ta pošledna, najčžežšča hodžina pschindže, w kotrež mamy wschitko wopuschčicž, Šesuf je pola naš

a pschewodža naš psches čžemny dol šmjercže do njebeškeho raja. Šuby šchescžijano, praj, nješy ty šbožowny tež w zusbje tuteho žiwjenja? Ženje nješy wopuschčeny, Šesuf je štajnje pschi tebi. A je wón pschi tebi, šhto može tebi šchodžicž, šhto može pschecžiwu tebi byč!

3. Bóh šlubi Šakubej: „Ša čžu tebe šako pschiwjescž do teho kraja.“ Nješwěrnó, to je krašne šlubjenje ša Šakuba. Wješeku nadžiju je Bóh s tutymi słowami do jeho wutroby šchčepil. Nětk može šo Šakub na to špuschčecž: ja pschindu šako domoj. Bóh mje njewopuschči, hacž je wschitko čžinil, šchož je k njemu rěčal.

„Ša čžu tebe šako pschiwjescž do teho kraja“, tež tuto šlubjenje płaczi nam šchescžijanam. Šyle podobne šlubjenje je Šesuf k šwojim wučobnikam rěčal: „Hdžež ja šym, tam dyrbi tež mój šlužobnik byč.“ „Ša čžu waš k šebi wsacž, so byščeže tež wy byli, hdžež ja šym.“ Šaj, Bóh čže naš pschiwjescž do kraja wěčnjeje šbóžnosče. Š temu je wón nam hnadne šředki dal: modlitwu, bibliju a šakramentaj; k temu dawa wón nam šwoje šlowo pschipowjedacž, k temu pošla wón na naš staroscže a njesbože, šchiz a srudobu, kotrež nješy nicžo druhe hacž šhula, do kotrež Bóh naš wosnje, so by naš woczahnył ša njebeša.

Šakub wozuczi se šwojeho španja. Šlowa šhrobłoscž, wješeka nadžija hnuje jeho wutrobu a wón wyška: „Wopravdže, tón Šnješ je na tym mēšče a ja njewjedžich. Šaž šwjate je to mēšto! Tu nicžo druhe njeje hacž Boži dom a tu šu njebeške wrota.“

Tak čžemy tež my wyškač. Šyla šemja je Boži dom, Šesuf je ju čžinil ša njebeške wrota. Ale nětk štarajmy šo ša to, so budže naša wutroba dom, w kotrymž Bóh bydli. Šaj, pošwječmy ju temu Šnješej, kaš je Šakub jemu tón šamjen pošwječžil, na kotrymž bě wón ležal. Šamjen.

M. w B.

Šwětko a žiwjenje je šhubjenemu čłowštwu s Šnješowym pschichodom do čžěka šeskhadžalo.

Šes. 60, 1.

Š nam ššhadjenje je s wyškosče pohladalo,
Duž štamajo se španja duschu roššwětlujmy
A s nozy k šbóžnom' ranju pošupujmy;
Šam nowe šwětko s wěčnosče je šeskhadžalo! —

Šlaj! žiwjenje se šbóžnikom šo čłowštwu dako
Še šhubjenemu. Woczi k šwětku pošbēhujmy
A radošnje špēw džakny Bohu šanoschujmy,
Šdž wyškanje je jandžel Božich šaklinežalo!

Šmanuel, Bóh s nami! — nětko s nowa rēka;
Čžer k paradisej Božemu je wotewrjena,
Ššmjercž šama pschewinjena psched žiwjenjom čžěka.

Še šwětko nam a žiwjenje šo pošlicžilo,
Šdž čžmowa šemja Božu nōž bu roššwětlena,
A šradowanje šbóžne nam je wozucžilo.

U.

Šónž jeneho wušmēwa.

Š jenej hórštej wješy bu kwaš šwječeny. Šako bě wērowanje a šwjatocžnosč w žyrtwi nimo a kwašny čžah s žyrtwe džěšče, šo nawoženja — hrubny, šjesbóžny čłowjek — wonka psched žyrtwinymi durjemi na pjeńku wobwjertny a, k žyrtwi wobrocženy,

f hlošom jawola: „Dženša bym ja pošledni krócz tudy byl!“ Awašny džen šo minty a najajtra rano młody mandželki — wón bě f hórnikom — na džělo khwatašche. A wječeri chyzšche wón sašo pschińc. Šeho žona ma jědž postajenu hodžinu hotowu, ale wón tu hišcže njeje; wona čžaka, tola wón njepšchińdže. Škóncžnje widži wona wós pomatu po dróšy dele jěčž a psched khěžu fastacz. Šórnizy, kiž na wošu šedža, f njeho dołhi pschedmjet lahodniwoje šěhnu; mjelczizy njeku jón do jstwy a wošmu f njeho wodžew, kiž jón kwyje. Žona tam pohladnje — to je jeiny muž, blědy a morny. Šruch skały běšche šo wotwalil a jeho rosmjatl.

Ma tšeczi džen běšche pohrjeb šaraženeho hórniku, a po tamnišjim wafchnju bu fastacz najprjedy do žyrkwy psched woltať njepeny. Šchtyri dny po tym, šo bě wón tamne Boha-hanjerske šłowo wuprajil, běšche wón potajim tam, hdžez ženje sašo njeběšche pschińc chyzł.

„Ša, tón Anješ, twój Bóh, bym móžny, šurowy Bóh!“

F.

Kuježe, moje wschitko!

Dy moja hwěšda šy, na kotruž hladam,
Kiž šwěczi tež we nožy tyšchnošče.
Dy moja skala šy, ša kotrejž žadam,
Šo wobštacž mohł we kóždym njewjedrje.

Dy šy mój wodžet, kiž mje f dobrom' hnuje,
Dy šwěza šy tež w dole čžemnošče;
Mój kij, kiž psched padom mje wobarnuje,
We wobšunjenju twjerdže džerži mje.

Dy šy mój šhlěb, mi f njebjes daty dele,
Kiž f wěčnom' žiwjenju mje našyczi;
Tež žórko, kiž mi wofšchewjenja wjele
Ma puštych pučžach lubje pošficzi.

Dy šy mi wšcho! duž čžu cže šwěru prošycž,
Šo by mi pomhal f wěčnom' poštoju.
Chyzł, dušche Šbóžniko, mje šěhacz, nošycž,
Šacz wóžny dom ja f hnady doštanu.

Jurij Bróšf.

Móz modlitwy.

Š dženika jeneho lěkarja podal F.

(Škóncženje.)

Durje šo lědy ša macžerju šačžinichu, jako šo młodženz na jene dobo še šwojeho hlubokého drěmka šhraba. Wón woczi wudžerawšchi po jstwy hladasche, kaž by něšcto šnate pytal, tola wón běšche psche šlaby, hacž šo mohł myšle a šačžucža, šo jeho dušchu jimaze, wuprajicž. Ša hnydom špóšnach, šo bě šo pola njeho wědomje sašo wróčžilo, a šo nětko próžowach, njedžiwawšchi jeho wulkeje šlabošče a hinitošče, jeho wobštejnoščž wušlědžicž. Šsmjertna čžiščina wó jstwy tnježesche. Šola šhoreho bě rosměna abo křišis šastupila, a kóžde male rošhorjenje a pschedšlapnjenje by w tymle wofomiku ša njeho morjate bylo. Ša móžach tak-rjež šwoju wutrobu pušotacz šlyšhecž, tak mějach na štarošczi, šo mohla šnana macž sašo pschińcž a f tym jenicžku móžnoščž wumožjenja šfastycž. Ša nadewšach šam šlužbu wothladarški, pomaczach palatej hubje młodženza a šetrčch milnje pót f jeho čžola, a žaneho šłowa f njemu njerjeknyšchi, šo mi poradži, jeho sašo do čžičeho španja pschinješčž.

To běšche wjazy hacž budžich wocžakowacz mohł, a ja f radošcžu tšchepjetach. W tymle wofomiku bě jeho dych štajnišchi, a tež koža bu po něčžim wložna a čžopka. Tak drěmasche wón hižom hodžinu

dolho, bješ teho šo budžišchtej ani macž ani šotra tež jeno jenicžki krócz nuts šastupilej, mješ tym šo běch ja f wothladaršku, ani šłowczka njerēcžawšchi, pola šhoreho šedžal. Dofelž běch wobšantnył, wostacz, šo bych škutkowanje wěšteho lěkarštwu wocžakal, kotrež chyzch patientej pschi jeho wotucženju dacž, dha džěch dele, šo bych rezept napišal a jón do šwojeho wobudlenja pošlal, tež chyzch f šrudženej macžerji a šotšje šłowo trošchta porēcžecž. Šako psched šnědanškej štwu nimo džěch, šašlyšchach šłowa, wot kotrychž buch móžnje šajaty. Běšche to knjeni Dobrowška, kotraž šo pod nawalnym plaťanjom w modlitwyje bėdžesche. Ša njeběch hišcže ženje žanu žonu šo modlicž šlyšchal, a tež ženje sašo šo modlicž njelyšchach f tajkej šhutnošcžu a wutrobnošcžu, f tajkim podaczom do Božeje wole, kiž bě šjednocžene f tajkim bėdženjom, kaž tale žona šwoju naležnoščž temu pschednošcheschche, kiž tež f najwšchšcheho štracha wumoz šamože. Ša štwu, w kotrejž šo wona modlesche, šdasche šo mi hišcže dolho šwjata póda byčž, a tež šłowa, kotrež wona w modlitwyje wurjekowasche, šu hišcže runje tak čžerstwe w mojim dopomnjecžu, kaž budžich je halle wčžera šlyšchal. Wone něhdže takle řěčachu:

„Ša štajam šwoju nadžiju a dowěru na Šwoju dobročžiwoščž a mudroščž. Šaj, ja šačžuwam, šo šy ty psche mudry, hacž šo mohł šo mylicž a psche dobročžiwu, hacž šo chyzł naš f čžezkim domapyťanjom šhostacz. Ša to jeno njemožu tak jašnje špóšnacž, kaž bych rada chyzła. Wopomni, šo šym proch a pomhaj mi!“

Šowle wona wofomik pošasta, kaž by chyzła halle tak prawje hluboko šačžuwacz, šchtož běšche runje prajila. Ma to wona poštraczowasche:

„Dy džě šy hišcže tónšamy Šesuš, hišcže runje tak luboščžiwu a dobročžiwu kaž tehdy, jako Dy šowle na šemi šhodžesche. Ma to čžu ja šwoju dowěru twaricž!“

Tudy wona sašo mjelczesche. Šako šo dale modlesche, šo mi šdasche, kaž by wona plakala.

„Wón šmili šo nad wobohimi macžerjami, kotrež mějachu šhore džěczi, a šbudži šyna wudowy w Štainje wot mornyčch. Ach, byl-li wón tola nětkole tudy na šemi! Ale wón džě je tule wó jstwy pschi mni, a ja tež wěrju, šo wón na moje šhude šłowo pošlucha.“

Wona běšche šjawnje něotre wofomiki w bėdženju še šwojej njewěru. Ša šebi hižom myšlach, šo je jejna modlitwa škóncžena, jako šo wona hišcže ras modlicž počža:

„Dy wódžich wutroby a myšle wšchěch čžłowjetow, a ja wěrju, šo móžesch tež lěkaršej prawe hojenške šřědki šjewicž. Šeli Šwoja wola, šo by mój lubowany šyn pschi žiwjenju wostal, dha Šebje wo to prošchu; šy-li pak Dy hinať wobšantnył, o potom daj mi móž, šo Šwoju wolu šnježu. Ša podawam šwoju wolu do Šwojeje a chyzła rada prajicž: Šwoja a niž moja wola šo štan! Šsmilny Wótcže, pomhaj mi! — pomhaj, pomhaj!“

Šošlednje šłowo běšche nimale njelyšchomne, a wona bě je lědy wurjekla, jako šo wona čžezto f šemi šwješe. Škucže šo durje póbłansškej štwy wotewrichu, a prjedy hacž móžach ja hišcže na pomoz pschińcž, ležesche wona hižom w rukomaj šwojeje džowki. Njemóz běšche ju šajala. Ša pschewostajich ju štarobliwošczi jejneje džowki a khwatach tón rezept napišacz. Tola to njebě tón rezept, kotryž běch po prawym napišacz chyzł. Ša to halle wjedžich, jako bě lěkarštwu hotowe a patient jeho škutkowanje šačžuwacz počža, dofelž potom widžach, šo běch kaž f pschinarodženja runje to lěkarštwu šapišal, kotrehož škutkowanje pschi rosměnje (Křišis) dla patientoweje wulkeje šlabošče ša njewěšte džeržach.

Ša ša žyłu nóz šhorobny dom njewopušchecžich, a najajtra móžach f džatownym wjekelom macžerji a šotšje woprawdžite pošlěpschenje we wobštejnošczi šhoreho pschijšewicž. Škoro njemóžne je wopišanje jejneju džatownošče. Wty wšchitzy džatowachny šo miłoščžiwemu Bohu, kotryž běšche šo tak pomozny wopokajal a w hodžinje čžłowššej šlabošče šwoju móž a dobročžiwoščž šjewil.

Sa krótki čas móžach wo šynu knjenje Dobrowskeje i wěsto-
sežu rjez, so sa njeho žaneho stracha wjazy njeje; choroscź so nje-
wróći a jeho mozy wschědnje pschibowachu. Wón dosta jako
čerstwy napohlad, a my hajachmy najlěpschu nadžiju na jeho do-
spolne wotkhorjenje. Tak bórny hač bu thory tał daloko wustro-
wjeny, so móžesche wotměnjenje snjesč, čžinjeschtej macź a šotra
na moju radu pschiboty, so byschtej i nim móřski powětr wužiwalej.
Wjeczor do wotpucžowanja buch t nimaj na čžaj pscheproschenty.

My šedžachmy w tej stwje, kotruž ja wot teho čžajša šem
pschezo modleńsku stwu mjenowach, a špominachmy wěšo na šań-
džene dny wróćo.

„Schtó budže tola hdy jako nad mozu modlitwy dwělowacź,
knjeni Dobrowska?“ ja šapoczach.

„Ja njeběch hišče ženje wjedžala“, wona šnapšchecžiw,
„šchtó to rěka, šo i Bohom bėdžicź, hač hakle w tej šadwělowanja-
pěknej hodžinje, jako Waš se šwojim wobohim džěščom šameho
wostajich. Tola to je něšchtó nještwučene, mužow Wašeho po-
wołanja wjele wo modlitwje rěčecź šlyšecź.“

„Modlitwa, wulžywažena knjeni, je wyschšcha dnyli wschitka
nascha wědomoscź a hłubšcha dnyli najhłubšche wumjeřstwo. Wona
šamože wjele pola Boha, wot kotrehož nasche žiwjenje wotwišuje,
w kotrymž šmy my živi, hibamy šo a šmy.“

„Wo tym ja wot nětka pschezo pschewědčžena wostanu“, rjekny
džakowna macź, pschi čžimž šo jej šylšy po lizomaj ronjachu.

My pschewchmy wješely wjeczor. Dychnosč a staroscž
minjenych dnjow dawachu čžiche šbože pschitomnosčženo jeno čžim
hłubje šačžuwacź, a my šhladowachmy i polnym dowěrjenjom na
Boha do pschichoda. Přjedy hač šo dželachmy, šebi hromadže
modlitwu wucžitachmy a porucžowachmy šo Bohu wschjeje hnady
a wscheho trošča. Šako knjeni Dobrowskej w božemje prajach, mi
wona mały pakčžil do ruki thny; bėšche to čžitanška pošnamka
se šlědowazej, rjenje wuschiwanej šchtucžku:

Ščel t Bohu šwoje šdychnjencžka,

Šdnyž w thšchym horju šy:

Wón wosmje tebi Šhryšta dla

Wschu staroscž i wutrobny.

„To je jeno malicžkosč“, wona rjekny. — Ša pak ju hač
do šwojeje šmjercženo wobkhowam.

Štawišna Šhryštukoweho čžerpjenja.

7.

(Šokracžowanje.)

10. Wachowacź šo mnu wy dže njemőžecženo
Šenicžku šchtundu?! — Šo waš šphtowanje
Šere pschewšako njeby, wachowajo
W modlenju štejčeno!

11. Šotowy duch je, ale čžělo škabe! —
Modlešče i druha šo tam wotkhadženo
Šefuš: Wótcženo mőj! wola štań šo twoja,
Njeje-li mőžno,

12. Tónle šo šhelich, šhiba šo jón piyu,
Wote mnje by šchol! — A jich pschistupiwšchi
Špizy namaka šako; polne španja
Wocži jich bėchu;

13. Njemjedža, šchtó jom' bychu wotmolwili. —
Wostajiwšchi Šnjes pak jich wobohich šparynych
Šako wotědženo a ras tšecži dželšche
Ššame te šłowa,

14. Prajizy: Wótcženo! jeli čžješch, dha šhelich
Tónle se mnje wšmi; tola moja wola
Njech šo nještanje, ale twoja šama
Dopjelń šo wola! —

15. Šandžel tu i njebješ, jeho pošhlnjazy,
Šemu šo šjewi. — A se šmjercženo jako
Wón šo bėdžesche, šo wón nuternišcho
Modlešče t Wótcženi.

16. A bė jeho pót jako krawanne šrepy,
Šadaze t šemi. — A wón poštanwšchi
Pšchindženo i modlitwy t šwojim wucžobnikam,
Šotšiz pak špachu,

17. W šrudobje šwojeje jako pschemőženi;
A wón dželšche t nim: Šchtó dha špicženo? Štróšbi
Budženo t modlenju, šo waš šphtowanje
Šadpadło njeby! —

18. Špicženo duž šhwilu! a šo wofšewjeječe! —
Doscž pak je! — Šchtunda je šo pschibližika;
Šlajčeno čžłowjeka daty Ššyn do rukow
Šrěšchnikow budženo! —

19. Štańčeno, pójmy! hlaj! wón šo pschibližuje,
Šiz mnje pscheradži! — Šak je dopjelńjene
Ššłowo wěšchčženja, šo do šmjercženo daty
Šbőžnik bu čžłowštwu. —
(Pšchichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Měšto Škamjenž a Biskopizy wo wucžerški šeminar wojuje-
tej. Wyschnosč je šejmej namjet podała, po kotrymž ma šo
w Biskopizach šeminar šaložicž. Wjetščina šejmškich šapőšklanzow
2. šomory pak je pišmo šejmej pschepodała, w kotrymž šo ša to
wupraji, šo šo šeminar do Škamjenža položi. Dolež je wjetščina
ša Škamjenž, ššóncžuje tež wyschnosč do teho šwoli, šo šo do
Škamjenža nowy šeminar položi. Druhe je praschjenje, hač je
hišče nušne, nowe šeminary w Šakškej šaložicž, hdyž je wucžerški
šlaw pschepjelńjeny, tał šo dnybja čžakacž, přjedy hač štatne městno
doštanu. W Špruskej wschaf je nuša hišče jara wulka. Š Woje-
rowskeje pschihotowacžne (präparandy) tele jutry přeni wucžomžy
pruhowanje na šeminar čžinja, hdyž šu šo 3 lěta na pschihoto-
wacžni wuwucžowali. Šacž šo jutry šako pschihotowacžniška rjadow-
nja we Wožerezach poštaji, wo tym hišče wěščeje powjesečeno
nimamy. Šakž šhěšje ju doštanjemy, to lubym Ššerbam a wošebje
šerbškim štaršchim, šotšiz maja wobdarjenych šynow, šjewimy.

— Štaršchi, šotšiz čžzedža šwojich šynow na Budyški gymnašij
dacž, njech šu na to dopomnjeni, šo maja šwojich šynow wot
pschichodneje pőndžele hač do šřjedy, ššždy džen wot 11—12 hodž.
pschipołdnju, pola šnjesa šrektora pschipowjedžicž. Š došom maja
šwojich šynow pschewštajicž.

Dališche dobrowólne dary ša wbohe armeniške šyroty a mižionštwu w rańšchim kraju:

Š Poršchisšej wošady psches šnjesa šararja Šrygarja:
Š. w Š. 5 hr. — np.
W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džak.
Šólč, šredaktor.

Šporjedžjenje: W 1. čžišle čžitaj na 4. štr. w 12. rjadžy: wjedžich
(měšto: widžich).